

usmiljeno mahnil dvakrat po njih, nato pa po konju in zaklical:

»Tu imate svoj liter! Hijo, Ričko, hijo!«

Ričko se je vzpel, podrl fanta, ki ga je držal za uzdo, in kot blisk šinil po vasi navzdol. Fantje so se sicer spustili v dir za sanmi, a jih niso mogli dohiteti.

Onkraj vasi bi bila mati Janža najrajši objela in poljubila; a nekako nerodno ji je bilo, ni bila takšna navada pri njih. Vendar je dejala:

»Oče se ne bi znal tako izmazatil!«

Janž se je samo nasmehnil in začel spuščati še gostejši dim predse.

Tako sta srečno prispela domov.

Zdaj je spet oživila njegova vera v boljšo bodočnost. Če jeseni ni bilo nič z ukom, pa bo na pomlad, si je jel prigovarjati. Potrpeti je treba in čakati.

Spet je zahajal k staremu kolarju ali pa delal doma. Začel je delati voziček, ki bo napravljen prav tako, kakor so veliki kmečki vozovi. Zdaj so mu dnevi hitro minevali, saj je živel samo v upanju, da se bo njegova želja končno vendarle izpolnila.

(Dalje prih.)

PAPIGA

Ljubi očka in mamica!

Pri stricu in teti se nama zelo dobro godi. Vsak dan doživiva kaj novega. Verjela ne bosta, kaj se tukaj vse zgodi. Teta ima papigo, ki je tako smešna in zabavna, da se diva Bojan in jaz po cele dneve pred njeno kletko in jo učiva novih besedi. Sedaj zna izgovarjati tudi že »stric Matic« in »roke gor«. Papiga je strašno nesramna; žre tapete, ki so prilepljene na zid, in tudi stričeve knjige so precej oglodane od njenega ostrega kljuna. Če se ne igrava s papigo, greva k teti, ki se vedno obnaša tako, kakor da bi bila majhen dečko. Tako vzame včasih veliko cev za škropljenje vrta in teka za nama, da bi naju pobrizgala. Zadnjič sva jo pa pošteno potegnila. Stala je na eni strani vrat, mi dva pa sva stala za njimi in sva jih z vso močjo tiščala, zakaj imela je zopet brizgalko v roki. Naenkrat sva spustila vrata, teta je planila v sobo in že sva dobila Bojan in jaz pošten curek vode v obraz.

Toda že v naslednjem trenutku je obstala kakor okamenela, spustila je brizgalko na tla in se prijela za glavo. Midva sva si bila namreč pokrila glavi vsak z enim njenim novim slamnikom, da je teta svoji lastni pokrivali tako pobrizgala z vodo, da so rože kar obupno visele z njiju. Hotela naju je nabiti, toda k sreči je prišel striček k nama in se je strahovito smejal najinemu izvrstnemu domisleku. Poleg tega je obljubil teti dva nova klobuka in tako je bilo zopet vse dobro.

Nekaj zelo izrednega pa se je zgodilo pred kratkim ponoči. Bil je to za naju velik doživljaj, tako napet in razburljiv kakor kakšna indijanska povest. Vsi smo trdno spali. Kar naenkrat pa se midva prebudiva in zaslišiva mogočen ropot. Planila sva iz postelje in stekla v sobo, odkoder je prihajal dirindaj. Tu je stal debeli striček v nočni srajci z revolverjem v roki in je z njim ustrahoval dva sumljiva človeka, ki sta bila od strahu vsa bleda in se nista upala ganiti. Prišli so tudi stražniki s policijske stražnice, odkoder jih je teta telefonično po-

klicala. Kaj se je zgodilo? Starejši obeh vlomilcev je pozneje vso zgodbo povedal policijskemu komisarju. Franc in njegov prijatelj Maks sta se potihem splazila v sobo in Franc je prižgal svojo žepno svetilko, da bi posvetil po sobi. Kar naenkrat je zaklical globok glas: »Roke gor!« Iz strahu je Franc spustil svetilko na tla. Oba sta res dvignila roke; Maks, ki se je tudi zelo ustrašil, je pri tem podrl stol in padel po tleh, kakor je bil dolg in širok.

Ko je prišel pošumni striček v sobo in napravil luč, je videl oba nepridiprava pred kletko naše rešiteljice papige, ki je kot obsedena frfotala s krili in kričala kar naprej: »Roke gor! Roke gor!«

Lahko si mislite, kako smo se smejali in kako sta se Franc in Maks sramovala, ker ju je mala ptica tako navlekla. Papiga je sedaj junakinja dneva. Pred nekaj dnevi je prišel k nam tudi policijski nadzornik, da si jo je ogledal. Striček je podaril papigi čisto nov ovratnik iz svoje zaloge. Kajti papigi ne dela nobena stvar toliko veselja, kakor da sme cele stvari razgrizti in uni-

čiti. Od ovratnika je ostalo pol ure pozneje le kupček neznatnih cunjic.

Ko prideva domov, nama mora očka kupiti papigo. Bog ve, kako nam še lahko koristi! Ali je poštar že prinesel »Zvonček«?

Najlepše Vaju pozdravlja
Vajin sinček Rudi.

DETE V NAROČJU

P. Gr.

MOJ LJUBI IGOR, DROBNO, PRIDNO DETE,
KAJ NAJ S TEBOJ JAZ MRKI, RESNI MOŽ?
VEŠ, NEŽNI POPEK, — JAZ SEM DOBRI BOTER
VSEH NERAZCVELIH, UPA POLNIH ROŽ.

KAKO SPOKOJNO MI LEŽIŠ V NAROČJU,
KAKO UDANO SIJE TI OKO.
MORDA ŽE SLUTIŠ, DA SEM ZVESTI BOTER
VSEH DUŠ, KI SO ROJENE, DA CVETO.

ČAROBNA ZIBELKA! — ODTOD BOŠ HODIL
H GRENKOBAH IN SLADKOSTIM SKRIVNO POT.
A NE POZABI, FANTEK! — JAZ SEM BOTER
RESNICE IN LEPOTE IN DOBROT.